

«ΚΟΥΔΟΥΝΙΑ ΣΤΗ ΝΥΚΤΑ»

Του Νεοπτόλεμου Νεοπτολέμου Καβαλιέρου¹

Εκείνες τις μέρες, η αγωνία μας έφτασε στο αποκορύφωνα. Πλησίαζε η ώρα που θα φεύγαμε από αυτό τον τόπο και η ζωή μας θα άλλαζε. Τέρμα τα χωράφια και τα καπνά που ήταν η κυριότερη ασχολία των κατοίκων της περιοχής Καρπασίας. Καπνοπαραγωγοί! Από τα άγρια μεσάνυχτα στο πόδι και πηγαίναμε στα χωράφια για δουλειά. Τώρα ήρθε επιτέλους η ώρα να μας χαμογελάσει κι εμάς η τύχη.

Όλες αυτές τις μέρες τρέχαμε να ετοιμάσουμε τα χαρτιά μας, τα διαβατήριά μας και έχετε γειά βρυσούλες. Εμείς σε δύο μέρες ξεκινάμε για «LONDON». Όταν λέω «εμείς» εννοώ εγώ, η μητέρα μου και οι δύο αδελφές μου. Ο πατέρας έχει πάει πιο μπροστά, πριν έξι μήνες, να βρει δουλειά, σπίτι να τακτοποιηθεί. Τώρα έφτασε το μήνυμα: «Ετοιμάστε τα χαρτιά σας κι ελάτε».

Χειμώνας. Έξω φυσούσε, έβρεχε. Παγωνιά. Στους δρόμους κανείς. Μόνο οι αναμμένες λάμπες στους πασσάλους της Α.Η.Κ. Κουκουλωμένοι στα κρεβάτια μας, παρόλη την ένταση και την αγωνία, μας πήρε ο ύπνος για τα καλά. Τακ! Τακ! Τακ! η πόρτα.

- Ποιος είναι; ακούω να ρωτάει η μητέρα.
- Εγώ είμαι ντάρλινγκ! Ο άντρας σου, ο αντρούλης σου.

Μέσα στον ύπνο μου γέλασα με το όνειρο που έβλεπα. Κοίτα, λέω μέσα μου, τι σου είναι τα όνειρα! «Ξυπνάτε! Ξυπνάτε! Ήρθε ο πατέρας σας.» Όλοι πεταχτήκαμε πάνω. «Μα δεν ήταν όνειρο;». Μας αγκάλιαζε, μας φιλούσε, και να τα δάκρυα από τα μάτια του.

- Σας επεθύμησα!
- Καλά ολάν, λέει η μητέρα, επειδή μας επεθύμησες έπιασες κι ήρθες; Δεν άντεχες ακόμα δύο μέρες;
- Όχι, απαντάει ο πατέρας και η μητέρα σκάει στα γέλια.

- *Μα περιπαίζεις μας σιορ;, και σαν σταμάτησε τα γέλια και πήρε το σοβαρό της...Τι συμβαίνει; Τι τρέχει; Εσύ μας έγγραφες ελάτε. Κι εμείς ετοιμαστήκαμε να έρθουμε. Γιατί ήρθες;*

Ο πατέρας πήρε μια βαθιά ανάσα, κατάπιε το σάλιο που είχε στο στόμα και μ' ένα κούνημα του κεφαλιού του δεξιά-αριστερά... *«Εν εν για λλόου μας ο τόπος τζιέινος. Εν κάμνουμεν εμείς για ποτζιέιθθε»*. Αυτή ήταν η απάντησή του, ότι εμείς δεν μπορούσαμε να ζήσουμε εκεί.

Μας βάλανε να κοιμηθούμε και οι δυο τους συνέχισαν την κουβέντα μέχρι αργά.

Πρωί-πρωί ήρθαν οι γειτόνισσες: η Φλουρέντζα του Μονογιού, η Χριστινού του Παγιάτσου, η Νίκη της Ροδούς του Παντέλα, με το γέλιο τους, πάντα ευδιάθετες, και πόσο μάλλον τώρα που δεν τους έφευγε η Κυριακού.

- *Καλώς όρισες, Πετρή. Κυριακού, καλώς τα δέχτηκες*. Κάτσανε να πιούν τον καφέ τους και να πειράξουν λίγο την φιλενάδα τους.
- *Ατε κόρη, κοπελλούες! Ίσια τζιαμαί που ήμασταν έτοιμοι να πάμεν τζι εμείς στην Αγγλίαν, εστράφηκεν ο Πετρής, τα ευλοημένα!*, έκανε αστειευόμενη η μητέρα σαν να μην την πείραξε καθόλου το γεγονός, και οι γειτόνισσες σκάσανε στα γέλια.

Την τρίτη μέρα κιόλας ο πατέρας αγόρασε καμμιά εκατοπεννηνταριά πρόβατα και έκανε κοπάδι δικό του. Την στάνη την έφτιαξε στον Άη Θέρισο, τέσσερα μίλια περίπου από την Γιαλούσα. Είχαμε, φυσικά, εκεί το σπίτι μας το εξοχικό. Εκεί θα κοιμόταν, εκεί θα έφτιαχνε τα χαλούμια, τα τυριά και τις αναράδες.

Κάθε Σάββατο, μόλις σχολνούσα, πήγαινα και τον βοηθούσα στο άρμεγμα, στο καθάρισμα της στάνης και έβγαζα και το κοπάδι στην βοσκή. Έμενα και την Κυριακή. Δευτέρα πρωί κινούσα με το ποδήλατο για το Γυμνάσιο. Στην Γιαλούσα έμενα μέχρι το επόμενο Σάββατο, μαζί με την μητέρα μου και τις αδελφές μου.

Στην αρχή ο πατέρας ήταν πολύ κεφάτος, γελαστός, εύθυμος με το γνωστό του χιούμορ, αλλά, όσο ο καιρός περνούσε γινόταν πιο απότομος, πιο τραχύς, δεν σήκωνε κουβέντα. Είχε αποκοπεί από τον κόσμο. Μόνος μέσα στα βουνά με συντροφιά τα πρόβατα και τα σκυλιά, το βράδυ με τα ουρλιάγματα των αγριμιών... αγρίεψε κι αυτός. Έγινε αφίθυμος, απότομος, σωστό αγρίμι!

- *Μήπως έχεις κάτι, πατέρα;*
- *Δεν έχω τίποτε.*
- *Θέλεις να έρθω να μείνω μαζί σου;*
- *Όχι. Φύε που δαμαί!*

Δεν με πλήγωνε ο τρόπος του, τόσο, όσο αυτή η αλλαγή που συντελείτο σ' αυτόν τον άνθρωπο. Δεν έβρισκα λύση στο πρόβλημα. Τον αγαπούσα. Κι αυτό με στενοχωρούσε πιο πολύ.

Μεσοβδόμαδα, αφού μάντριζε και άρμεγε το κοπάδι, το βράδυ ερχόταν καμιά δυο ώρες στο σπίτι για να μας δει. Μας μιλούσε... και σαν να μας μάλωνε. Κουβέντιαζε θυμωμένα, φωναχτά, με «έσκι» όπως λέμε.

- *Δεν μαλώνω ρε παιδιά, απλώς κουβεντιάζω. Έτσι είναι ο τρόπος μου, δικαιολογείτο κάθε τόσο.*
- *Δεν γίνεται, δεν πρέπει να συνεχιστεί άλλο αυτή η ιστορία!,* έλεγε και ξανάλεγε μονάχη της η μητέρα. *Πρέπει να τον φέρουμε κοντά μας.*

Όταν όμως προσπάθησε να του μιλήσει κάποια μέρα... «Όχι! Δεν πρόκειται να πουλήσω το κοπάδι!», είπε απότομα κι έφυγε.

Η μητέρα πλησίασε τον Παρλαμέττον, τον Σωτήρης του Απτέσιη και κανένα δυο άλλους βοσκούς που είχανε τις στάνες τους λίγο πιο έξω από το χωριό, προς την μεριά του εργοστασίου του Σ.Ο.Κ. (Συνεργατικός Οργανισμός Καπνοπαραγωγών). Τους παρακάλεσε να μας βοηθήσουν αν θέλουν. Να μας παραχωρήσουν λίγο χώρο να φτιάξουμε κι εμείς μια στάνη κοντά τους. Έτσι ο πατέρας θα 'μενε κοντά μας, στην οικογένειά του, και δεν θα 'ταν μόνος του. Θα τον βοηθούσαμε κι εμείς. Έτσι κι έγινε. Πείσαμε στο τέλος τον πατέρα και ήρθε στη Γαλούσα. Τώρα νοιώθαμε πραγματικά ευτυχισμένοι. Η χαρά μας δεν περιγράφεται.

Το μεσημέρι που σχολνούσα πήγαινα στην στάνη, την σκούπιζα και έβγαζα την κοπριά έξω με το καροτσάκι. Όταν άρχισαν οι γέννες και τα αρνιά έμεναν μαντρισμένα στην στάνη, εκτός από το σκούπισμα, τάζα και τα μικρά. Μόλις με βλέπανε, τρέχανε όλα κατά πάνω μου κι άρχιζαν να μου βυζαίνουν τα δάκτυλα, τα ρούχα, να σκαρφαλώνουν πάνω μου λες και ήμουν η μάνα τους. Ήταν η μόνη εποχή που δεν βιαζόμουν να φύγω από την μάντρα. Έπαιζα μαζί τους ώρες ολόκληρες.

Το απόγευμα δεν πήγαινα να βοηθήσω διότι δεν είχε «ποκόψει» όλες τις προβατίνες από τα αρνιά, κι αυτές που άρμεγε ήταν λίγες. Δεύτερο, δεν μ' άφηνε γιατί κυκλοφορούσε ένα κοπάδι με αδέσποτους σκύλους και ήταν πολύ επικίνδυνοι. Πριν λίγες μέρες, είχαν μισοφάει μια γριά, την Χριστίνα του Ξενή, νονά της μητέρας. Μόλις που πρόλαβαν και την έσωσαν.

Ένα μεσημέρι πάω σπίτι και βρίσκω τον πατέρα να ξαπλώνει στην αναπαυτική με το τσιγάρο στο στόμα. Μόλις με είδε χαμογέλασε.

- *Καλώς τον λεβέντη μου.*
- *Τι είναι παπά; Ηνταλούς τζιαι είσαι έσσω;*

Χαμογέλασε πάλι λες και έπαιζε με την απορία μου.

- *Πούλησα το κοπάδι.*
- *Πούλησες το κοπάδι;*
- *Ναι*
- *Και τα αρνιά;*
- *Κράτησα ένα μικρό.*
- *Τι να το κάνεις;*
- *Αγκονίν.*
- *Μα αφού πούλησες το κοπάδι.*
- *Αγόρασα άλλο.*
- *Α! Έτσι πες μου.*
- *Εν το έφερα ακόμα, πόψε θα το φέρω που τον Άγιον Αντρόνικο. Ωσπου να σουρουπώσει θα το 'χω μαντρισμένο.*

Φάγαμε και κίνησε για το χωριό, Άγιος Αντρόνικος. Θα τον έπαιρνε κάποιος φίλος του με το αυτοκίνητο. Εγώ τράβηξα για το γυμνάσιο για γυμναστική, λίγη προπόνηση, τρέξιμο και λίγη μπάλα. Επέστρεψα σπίτι το απόγευμα. Ο πατέρας δεν είχε έρθει ακόμα.

- *Θα περιμένουμε τον πατέρα σου και μετά θα κάτσουμε στο τραπέζι. Δεν θα φάμε εμείς, και όταν έρθει να κάτσει να τρώει μόνος του.*
- *Εντάξει, μητέρα. Δεν είπαμε και τίποτα.*

Καρτερούμε. Εφτά η ώρα. Γίνεται οκτώ, γίνεται εννιά, τίποτε. Δεν φαίνεται ο πατέρας. Νύχτωσε για τα καλά. *«Πάρε το ποδήλατο και πήγαινε μέχρι την μάντρα να δούμε, μήπως θέλει καμιά βοήθεια. Πρόσεχε όμως»*, λέει η μητέρα.

Μόλις βγήκα του χωριού, όπου δεν είχε φώτα, και το τελευταίο σπίτι ήταν του Ντίκκη, με περικύκλωσε ένα μαύρο σκοτάδι. Ούτε άστρα, ούτε φεγγάρι. Το φανάρι του ποδηλάτου δεν άναβε, ήταν χαλασμένο. Ήμουν συνηθισμένος. Δεν με ενοχλούσε το σκοτάδι. Αυτό που φοβόμουν ήταν οι αδέσποτοι σκύλοι. Έτσι και με παραλάμβαναν ούτε τα κοκαλάκια μου δεν θα άφηναν για σημάδι.

Τελείωσε η ασφαλτος και το ποδήλατό μου σαν δαιμονισμένο έτρεχε τώρα στον χωματόδρομο, πέφτοντας πότε σε λαγκούφες, πότε σε πέτρες. Τρανταζόμουν ολόκληρος. Πλησίαζα. Οπότε κάπου κτυπάω, γλιστράει το τιμόνι από τα χέρια μου και πέφτω με την πλάτη στο έδαφος. Πόνεσα αλλά η σκέψη μου ήταν τα σκυλιά. Μην τυχόν και με βρούνε έτοιμο, ξαπλωμένο κατάχαμα κι άρχιζαν το μάσημα. Πετάχτηκα πάνω, πάω να σκουπιστώ και γαβ-γαβ με ξεκούφαναν τα άγρια γαυγίσματα που δεν πρόλαβα να προσδιορίσω από πού έρχονταν. Το αίμα μου έγινε νερό.

Έμεινα απολιθωμένος στο σημείο όπου στεκόμουν. Συνεχίστηκαν τα γαυγίσματα χωρίς όμως να με πλησιάζουν. Μου δόθηκε η ευκαιρία να συνέλθω και να συνειδητοποιήσω ότι βρισκόμουν δίπλα στις στάνες και ότι το σκυλιά που γαύγιζαν ήταν τσοπανόσκυλά. Είχα κτυπήσει πάνω στην ξεσκέπαστη σωλήνα που πήγαινε στο ντεπόζιτο που ήταν δίπλα μου αυτή την στιγμή. Αφήνω το ποδήλατο και προχωρώ σιγά - σιγά προς την στάνη την δική μας. Πλησιάζω αλλά δεν ακούω, ούτε κουδούνια, ούτε μπεμπερίσματα.

«Θα 'ναι στο δρόμο κι έρχεται», σκέφτηκα, *«αν είναι εδώ κοντά και του φωνάξω θα μου απαντήσει»*. Φωνάζω δυο τρεις φορές...τίποτε! Περιμένω έτσι μέσα στο σκοτάδι για κάμποση ώρα.

- *Πατέρααααα!*
- *Ναιαιαιαι!* ακούω μια φωνή στο βάθος, και κουδούνισματα προβάτων.

«Επιτέλους έρχεται». Και ξεκινώ να περπατώ προς την κατεύθυνση που άκουσα την φωνή. Ξαναφωνάζω:

- *Πατέραςαααααα!* και απαντά, η φωνή του πατέρα μου.

- *Ναιαιαιαι!* και τα κουδούνια γκλιν γκλιν συνέχεια.

Πώς μου 'ρθε δεν ξέρω, άρχισα να τρέχω, για να φτάσω μια ώρα αρχύτερα. Άλλωστε η φωνή, ο πατέρας μου θέλω να πω, δεν θα 'ταν πιο μακριά από τρακόσια μέτρα. Έτρεχα μέσα στους θάμνους, στα θυμάρια, στ' αγκάθια... Και τα κουδούνια να ακούγονται στην ίδια απόσταση. Έτρεχα, έτρεχα και δεν πλησίαζα. Άρχισα να κουράζομαι. Η αγωνία μου να φτάσω εκεί κορυφωνόταν, κι εγώ δώσ' του να τρέχω και να φωνάζω μέσα στην νύχτα.

- *Πατέραααα*, και η φωνή του πατέρα μου να απαντάει.
- *Ναιαιαι!*, πάλι από την ίδια απόσταση!

Έτρεχα, φώναζα, απαντούσε... Κι εγώ δεν έφτανα. Ένας φόβος με κυρίευσε για όλα αυτά τα ανεξήγητα που συμβαίνουν αλλά δεν σταμάτησα. Έτρεχα και φώναζα:

- *Πατέραααααα!*
- *Ναιαιαι!*

Οπότε σταματώ ξαφνικά λαχανιασμένος, να δω πού βρίσκομαι. Δεν άργησα να συνειδητοποιήσω ότι βρισκόμουν ακριβώς στην άκρη του κρημνού, γύρω στα είκοσι μέτρα βάθος. Εάν έπεφτα... Δεν θα προλάβαινα να πω ούτε «Μανά!». Είχα καμμιά ευχή. Τα κουδούνια όμως τα άκουγα συνέχεια. Κάπου-κάπου άκουγα και την φωνή του πατέρα να κάνει «Χοοο! Χοοο!». Πού να πάω; Ευτυχώς που σταμάτησα... θα στραφώ πίσω. Περπάτησα πολλή ώρα για να φτάσω εκεί που άφησα το ποδήλατο. Αυτό που θυμάμαι είναι πως έφτασα σπίτι γύρω στα μεσάνυχτα και βρήκα την μητέρα ξύπνια, έτοιμη να κλάψει.

- *Τι έγινε; Δεν τον βρήκες;*
- *Όχι, μητέρα.*

και της διηγήθηκα τι μου συνέβη.

Κατά τις πρωινές ώρες, σταμάτησε ένα αυτοκίνητο απ' έξω από το σπίτι μας, και βλέπω απ' το παράθυρο τον πατέρα να τον κρατούν δύο και να τον φέρνουν. Αυτό ήταν! Κάτι συνέβη!

- *Τι έπαθε; Τι έπαθε;*
- *Τίποτε! Τίποτε!*, Απαντούν οι δύο ξένοι στην μητέρα μου.
- *Απλώς ήπιαμε κανένα παραπάνω!*
- *Το κοπάδι;*

- *Εσκεφτήκαμεν να το φέρουμεν εμείς αύριον με το φορτηγό. Καληνύχτα.*
- *Καληνύχτα!, Κι έφυγαν.*

Βάζουμε τον πατέρα να ξαπλώσει κι εγώ προσπαθώ να βρω μια άκρη στα όσα μου συνέβησαν.

- *Αφού μητέρα, άκουα κουδούνια. Εφώναζα και μου απαντούσεν ο πατέρας μου. Ήταν η φωνή του! Πώς γίνεται;*

Και ποια εξήγηση μου έδωσε η Κυριακού; Μια απλοϊκή γυναίκα του χωριού που τρεις τάξεις στο δημοτικό πήγε.

- *Κοίταξε να δεις, γιέ μου. Είναι πολύ απλό. Εσύ είχες στην έννοια σου, στην σκέψη σου ότι ο πατέρας σου θα ερχόταν με το κοπάδι κι αυτό καρτερούσες. Όταν άρχισες να φωνάζεις, «πατέρα, πατέρα» από την αγωνία που είχες εκείνη την ώρα, πήρες την απάντηση που ήθελες... από το υποσυνείδητό σου! Και σ' αυτό βοήθησε το σκοτάδι, το τρακάρισμα με το ποδήλατο και οι σκύλοι. Όλος αυτός ο φόβος, η αγωνία και η υπερένταση ξύπνησαν στο υποσυνείδητό σου αυτό που ήθελες να συμβεί. Έτσι άκουες κουδούνια και την φωνή του πατέρα σου.... Άντε πήγαινε να κοιμηθείς και θα σε ξυπνήσω σε λίγο για το σχολείο.*

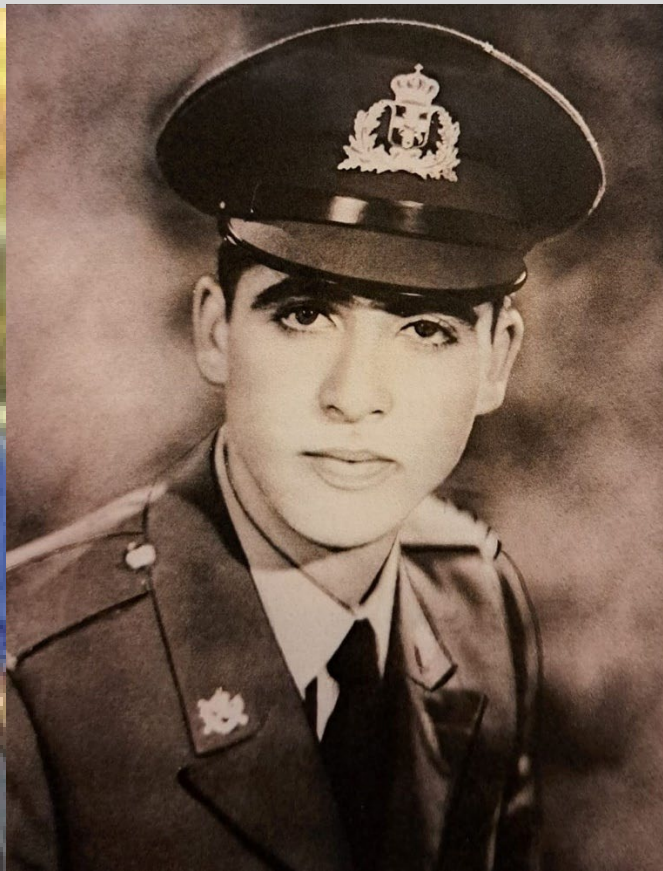
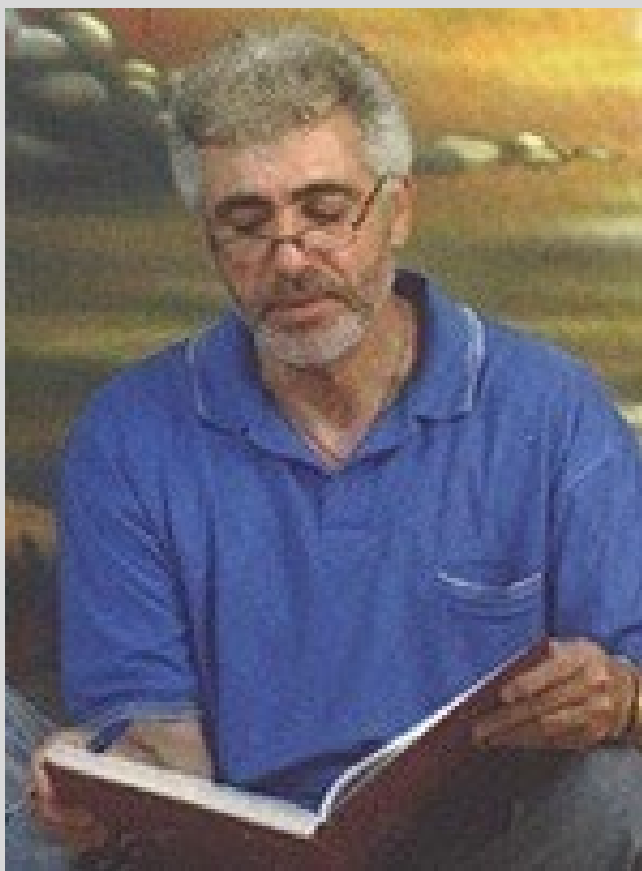
Ικανοποιημένος από την εξήγηση που πήρα τράβηξα για το κρεβάτι... Όπως ήμουνα έτσι κουρασμένος, με πήρε ο ύπνος αμέσως.

ΤΕΛΟΣ

¹Ο Νεοπτόλεμος εκτός από καλός ηθοποιός είναι και συγγραφέας.

Έργα του:

- Ημερολόγιο ενός ανθυπολοχαγού
- Η φωτιά της θάλασσας.

Ετοιμασία χαρτών από Ηλία Παντελίδη
Προέδρου Κοινοτικού Συμβουλίου Αιγιαλούσας
και Αντιπροέδρου Ένωσης Λογοτεχνών Κύπρου

